03/05/2022

Ε-πι-κή-δειος Λόγος στον αοί-δι-μο Μη-τρο-πο-λί-τη Δράμας κυ-ρό Παύλο (Αποστολίδη) (1963 – 2022)

/ Επικαιρότητα

Ἐ-πι-σκό-που Ὠ-ρεῶν Φι-λο-θέου,

Ἀρ-χι-γραμ-μα-τέως τῆς Ἱ-ε-ρᾶς Συ-νό-δου

τῆς Ἐκ-κλη-σίας τῆς Ἑλ-λάδος

Μητροπολιτικός Ἱ. Ναός Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Δράμας

Τρίτη 3 Μαΐου 2022

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ὁ ἀ-να-στά-σι-μος αὐ-τός χαι-ρε-τι-σμός, ὁ ὁ-ποῖος ταυ-τό-χρονα ἀ-πο-τε-λεῖ καί τήν ὁ-μο-λο-γία τῆς πί-στεως τῶν ὀρ-θο-δό-ξων χρι-στι-α-νῶν κατά τήν δι-άρ-κεια τῆς τεσ-σα-ρα-κον-θή-με-ρης αὐ-τῆς Πα-σχά-λιας πε-ρι-ό-δου, μᾶς συγ-κλο-νί-ζει πε-ρισ-σό-τερο κάθε φορά πού κα-λού-μα-στε νά τόν ἐκ-φέ-ρουμε τήν ὥρα τῆς θλί-ψεως καί τῆς ἀ-πο-ρίας, οἱ ὁποῖες προ-κα-λοῦν-ται μετά τήν αἰ-φνί-δια ἔ-ξοδο ἑ-νός ἀν-θρώ-που ἀπό τήν πα-ροῦσα ζωή.

Τέ-τοιες ὧ-ρες εἶ-ναι πού ἀν-τι-λαμ-βα-νό-μα-στε ὅτι ὁ χαι-ρε-τι-σμός αὐ-τός δέν εἶ-ναι ἕνα ἁ-πλό ἔ-θιμο. Ὅτι ἡ Ἀνά-σταση δέν ἀ-φορᾶ κά-ποι-ους ὀ-νει-ρο-πό-λους, ρο-μαν-τι-κούς, ἴ-σως καί ἀ-φε-λεῖς ἀν-θρώ-πους, ἀλλά ἀφορᾶ τήν διακινδύνευση τοῦ νά ἀ-πο-δε-χθοῦμε τό ἀ-δύ-νατο γιά τήν λο-γική, τό πέ-ρα-σμα, δηλαδή, ἀπό τήν θνη-τό-τητα στήν «ὄν-τως ζωή», στήν ἀπαρχή μιᾶς «ἄλ-λης βι-ο-τῆς», τῆς αἰ-ω-νίου, ἐ-κεῖ πού ἡ ζωή «πε-ρισ-σεύει».

Μα-κα-ρι-ώ-τατε Ἀρ-χι-ε-πί-σκοπε Ἀ-θη-νῶν καί πά-σης Ἑλ-λά-δος κ. Ἱ-ε-ρώ-νυμε, Σε-πτέ Πρω-θι-ε-ράρχα τῆς Ἁ-γι-ω-τά-της Ἐκ-κλη-σίας τῆς Ἑλ-λά-δος,

Σε-βα-σμι-ώ-τατε Μη-τρο-πο-λῖτα Ξάν-θης καί Πε-ρι-θε-ω-ρίου κ. Παν-τε-λε-ῆ-μον, Ἐκ-πρό-σωπε τῆς Αὐ-τοῦ Θει-ο-τά-της Πα-να-γι-ό-τη-τος τοῦ Οἰ-κου-με-νι-κοῦ Πα-τρι-άρ-χου κ. Βαρ-θο-λο-μαίου καί Το-πο-τη-ρητά τῆς ἀ-πορ-φα-νι-σθεί-σης Ἱ-ε-ρᾶς Μη-τρο-πό-λεως Δρά-μας,

Σε-βα-σμι-ώ-τα-τοι καί Θε-ο-φι-λέ-στα-τοι Ἅ-γιοι Ἀρ-χι-ε-ρεῖς,

Εὐ-λα-βέ-στα-τοι Πρε-σβύ-τε-ροι καί Δι-ά-κο-νοι,

Ὁ-σι-ώ-τα-τοι Μο-να-χοί καί Μο-να-χές,

Ἐν-τι-μό-τα-τοι Ἄρ-χον-τες,

Λαέ τοῦ Κυ-ρίου πεν-θη-φόρε,

Δέκα μό-λις ἡ-μέ-ρες πέ-ρα-σαν ἀπό τότε πού μέσα ἀπό τό κενό Μνη-μεῖο ἀ-κού-σαμε τό «και-νόν» Μή-νυμα τῆς Ἀ-να-στά-σεως τοῦ Χρι-στοῦ καί, ἰ-δού, ἀ-τε-νί-ζον-τας ἐν τῷ μέσῳ τοῦ παν-σέ-πτου αὐ-τοῦ Μη-τρο-πο-λι-τι-κοῦ Ἱ-ε-ροῦ Ναοῦ τόν μα-κα-ρι-στό πλέον Μη-τρο-πο-λίτη Δρά-μας κυρό Παῦλο ἄ-πνουν, κα-λού-μα-στε ὅ-λοι, κατά τούς λό-γους τοῦ χρυ-σορ-ρή-μο-νος πα-τρός καί δι-δα-σκά-λου τῆς Ἐκ-κλη-σίας ἀ-γίου Ἰ-ω-άν-νου, Πα-τρι-άρ-χου Κων-σταν-τι-νου-πό-λεως: *«Νά κη-ρύ-ξουμε τό νό-ημα αὐ-τῆς τῆς σω-τη-ρίου ἡ-μέ-ρας. Νά δι-α-κη-ρύ-ξουμε τήν νέ-κρωση τοῦ δι-α-βό-λου, τήν αἰχμα-λω-σία τῶν ἀ-κα-θάρ-των δαι-μό-νων, τήν σω-τη-ρία τῶν χρι-στι-α-νῶν, τήν ἐκ νε-κρῶν ἀ-νά-σταση»* [1].

Πρῶ-τος ἱ-ε-ρο-κῆ-ρυξ αὐ-τοῦ τοῦ «φαι-δροῦ» τῆς Ἀ-να-στά-σεως κη-ρύ-γμα-τος γί-νε-ται ὁ ἴ-διος ὁ μα-κα-ρι-στός Μη-τρο-πο-λί-της Παῦ-λος δι-ότι πο-ρευ-ό-με-νος στόν πα-ρόντα βίο πί-στεψε στόν Ἀ-να-στάντα, προ-σοι-κει-ώ-θηκε τό κή-ρυγμα τῆς Βα-σι-λείας τοῦ Θεοῦ, πέ-θανε γιά τόν κό-σμο μέ τήν μο-να-χική ἀ-φι-έ-ρωσή του στήν Ἐκ-κλη-σία τοῦ Ἀνα-στάν-τος καί, ὡς λει-τουρ-γός τῶν Μυ-στη-ρίων τοῦ Θεοῦ, κή-ρυξε «τρα-νῶς» καί «πε-παρ-ρη-σι-α-σμέ-νως» τά με-γα-λεῖα τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὁ-ποῖος μπο-ρεῖ καί ἐ-γεί-ρει τούς νε-κρούς. Καί ἐγ-κα-τέ-λειψε τήν πα-ροῦσα ζωή μετά τήν Θεία Λει-τουρ-γία καί τήν κοι-νω-νία τοῦ Ἀ-να-στη-μέ-νου Σώ-μα-τος καί Αἵ-μα-τος τοῦ Χρι-στοῦ, λου-σμέ-νος μέσα στό ἀ-να-στά-σιμο φῶς, μέ τό «Χρι-στός Ἀ-νέ-στη» στά χείλη καί τήν καρ-διά, «ἡ-μῖν *ὑπολιμ-πά-νων ὑ-πο-γραμ-μόν,* ἵνα ἐ-πα-κο-λου-θή-σω-μεν τοῖς ἴ-χνε-σιν αὐ-τοῦ» (Α΄ Πετρ. 2, 21).

Ὁ μα-κα-ρι-στός Μη-τρο-πο-λί-της Δρά-μας κυ-ρός Παῦ-λος (κατά κό-σμον Ἀ-λέ-ξαν-δρος) Ἀ-πο-στο-λί-δης, ἐ-γεν-νήθη στήν Βέ-ροια τῆς Μα-κε-δο-νίας κατά τό ἔ-τος 1963, ἔλ-κον-τας τήν κα-τα-γωγή ἀπό τήν ἀ-λη-σμό-νητη γῆ τοῦ Πόν-του.

Ἀ-να-τρά-φηκε «ἐν παι-δείᾳ καί νου-θε-σίᾳ Κυ-ρίου» ἀπό τούς εὐ-σε-βεῖς γο-νεῖς του, ἰ-δίως τήν καλή του μη-τέρα, ἀπό τούς ὁ-ποί-ους δι-δά-χθηκε τήν ὀρ-θό-δοξη

εὐ-σέ-βεια τῆς Ρω-μηο-σύ-νης στά ὅ-ρια τῆς ἐ-νο-ρίας τοῦ Ἁ-γίου Δη-μη-τρίου Να-ού-σης, ὅ-που ἦ-ταν καί ἡ πα-τρική του οἰ-κία.

Μετά τίς ἐγ-κύ-κλιες σπου-δές του βρέ-θηκε ὡς ἰ-ε-ρο-σπου-δα-στής στήν ᾽Εκ-κλη-σι-α-στική Σχολή Λα-μίας, ὅ-που συ-ν-δέθηκε πνευ-μα-τικά μέ δύο ξε-χω-ρι-στές μορ-φές κλη-ρι-κῶν τῆς Ἱ-ε-ρᾶς Μο-νῆς Ἁ-γά-θω-νος: τόν Ἡ-γού-μενό της Ἀρ-χι-μαν-δρίτη Γερ-μανό Δη-μᾶκο καί τόν ἀ-γι-α-σμένο Γέ-ροντα Βησ-σα-ρί-ωνα Κορ-κο-λι-ᾶκο, τοῦ ὁ-ποίου τό σκή-νωμα πα-ρα-μέ-νει ἀ-δι-α-λώ-βητο καί μαρ-τυ-ρεῖ τήν κοινή καί κα-θο-λική Ἀ-νά-σταση.

Ση-μαν-τικό ρόλο στήν πνευ-μα-τική του κα-τάρ-τιση δι-α-δρα-μά-τισε ἡ ἀπό τά μα-θη-τικά του χρό-νια ἐπαφή μέ τά ἱ-ερά σκη-νώ-ματα τοῦ Ἁ-γίου Ὄ-ρους, τίς Ἱ-ε-ρές Μο-νές Δι-ο-νυ-σίου καί Ἁ-γίου Παύ-λου, τήν Ἱ-ερά Σκήτη τῆς Ἁ-γίας Ἄν-νης καί τόν μα-κα-ρι-στό Κα-θη-γού-μενο τῆς Ἱ-ε-ρᾶς Μο-νῆς τῆς Με-γί-στης Λαύ-ρας, Γέ-ροντα Ἀ-θα-νά-σιο, μέ τόν ὁ-ποῖον διατηροῦσε τα-κτική ἀλ-λη-λο-γρα-φία.

Δι-ά-κο-νος -χει-ρο-το-νήθηκε τό ἔ-τος 1983 ὑπό τοῦ μα-κα-ρι-στοῦ Μη-τρο-πο-λί-του Βε-ροίας κυ-ροῦ Παύ-λου, ὁ ὁποῖος ἐ-κτι-μών-τας τό ἦ-θος καί τόν χα-ρα-κτήρα του, τοῦ προ-σέ-φερε τι-μη-τικά τό ὄ-νομά του —Παῦ-λος— δι-α-βλέ-πον-τας ἴσως καί τόν ἱ-ε-ρα-πο-στο-λικό ζῆλο, τόν ὁ-ποῖο εἶχε ὁ νέος τότε δι-ά-κο-νος.

Μό-λις κα-τέ-στη πτυ-χι-οῦ-χος τῆς Θε-ο-λο-γι-κῆς Σχο-λῆς τοῦ Πα-νε-πι-στη-μίου Θεσ-σα-λο-νί-κης τό ἔ-τος 1988, χει-ρο-το-νήθηκε ἀπό τόν μα-κα-ρι-στό Γέ-ροντά του Πρε-σβύ-τε-ρος καί Ἀρ-χι-μαν-δρί-της καί ὑ-πη-ρέ-τησε ἀρ-χικά ἐπί τρι-ε-τία ὡς Ἐ-φη-μέ-ριος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁ-γίου Ἀν-τω-νίου, Πο-λι-ού-χου Βε-ροίας.

Τό ἔ-τος 1991 -δι-ο-ρί-σθηκε Ἡ-γού-με-νος τῆς Ἱ-ε-ρᾶς Μο-νῆς Πα-να-γίας Σου-μελᾶ Βερ-μίου Ὄ-ρους, ὅ-που, μέ τήν εὐ-λο-γία τοῦ Γέ-ρον-τός του, ἀρ-χικά, καί ἀπό τό 1994 σέ ἄρι-στη συ-νερ-γα-σία μέ τόν νέο Ποι-με-νάρχη του, Σε-βα-σμι-ώ-τατο Μη-τρο-πο-λίτη Βε-ροίας κ. Παν-τε-λε-ή-μονα, κα-θώς καί μέ τά κατά και-ρούς μέλη τῶν Δι-οι-κη-τι-κῶν Συμ-βου-λίων τοῦ Ἱ-ε-ροῦ Ἱ-δρύ-μα-τος, ἐ-πι-δό-θηκε στήν δι-α-κο-νία τῶν πο-λυ-πλη-θῶν προ-σκυ-νη-τῶν μέ φόβο Θεοῦ, αἴ-σθημα εὐ-θύ-νης, ἀ-γάπη καί δι-ά-κριση. **Με-ταξύ πολ-λῶν, ἐ-πι-με-λή-θηκε τό κει-μη-λι-ο-φυ-λά-κιο τῆς Ἱ-ε-ρᾶς Μο-νῆς, ὅπου ἔ-χουν ἐ-να-πο-τε-θεῖ ἱ-ερά ἀν-τι-κεί-μενα προ-ερ-χό-μενα ἀπό τόν Πόντο, με-γά-λης συ-ναι-σθη-μα-τι-κῆς καί ἱ-στο-ρι-κῆς ἀ-ξίας, ἐνῶ φρόν-τισε ἰ-δι-αι-τέ-ρως** καί τά τῆς ἀ-να-δεί-ξεως τοῦ ἁ-γι-ο-λο-γι-κοῦ πλού-του τοῦ Πόν-του, **μέ τήν με-τα-κο-μιδή στό Βέρ-μιο ἱ-ε-ρῶν ἀ-πο-τμη-μά-των ἐκ τῶν λει-ψά-νων τῶν κτη-τό-ρων τῆς Πα-να-γίας Σου-μελᾶ τοῦ Πόντου, Ὁ-σίων Βαρ-νάβα καί Σω-φρο-νίου, ἀλλά καί τοῦ πο-λι-ού-χου τῆς Τρα-πε-ζοῦν-τος, Ἁ-γίου Εὐ-γε-νίου.**

Ὁ μα-κα-ρι-στός Μη-τρο-πο-λί-της Παῦ-λος ὑ-πῆρξε ἕ-νας ἐκ τῶν πλέον πε-παι-δευ-μέ-νων Ἱ-ε-ραρ-χῶν τῆς Ἐκ-κλη-σίας τῆς Ἑλ-λά-δος, ἀ-φοῦ ἦ-ταν κά-το-χος με-τα-πτυ-χι-α-κοῦ δι-πλώ-μα-τος ἀπό τό ἔ-τος 1995, με-λε-τή-σας ἰ-δι-αι-τέ-ρως τήν προ-σω-πι-κό-τητα καί τό ἔργο τοῦ *Μη-τρο-πο-λί-του Τρα-πε-ζοῦν-τος Χρυ-σάν-θου Φι-λιπ-πί-δου, με-τέ-πειτα Ἀρ-χι-ε-πι-σκό-που Ἀ-θη-νῶν, ἀλλά* καί Δι-δά-κτωρ τῆς Θε-ο-λο-γίας τοῦ Ἀρι-στο-τε-λείου Πα-νε-πι-στη-μίου Θεσ-σα-λο-νί-κης ἀπό τό ἔτος 2002, μέ θέμα τῆς δι-α-τρι-βῆς του: «*Ἡ Μη-τρό-πολη Ρο-δο-πό-λεως – Τό Ζή-τημα τῶν Ἐ-ξαρ-χειῶν τοῦ Πόν-του*».

Ἡ πα-ρου-σία του στήν Σου-μελᾶ καί ἡ ἐ-κεῖ ἐρ-γα-σία του, ὅ-πως καί ἡ εὐ-ρύ-τερη δράση του ὡς κλη-ρι-κοῦ καί ἐπι-στή-μο-νος, ὁ-δή-γησε τήν Σε-πτή Ἱ-ε-ραρ-χία τῆς Ἐκ-κλη-σίας τῆς Ἑλ-λά-δος, ὑπό τήν προ-ε-δρία τοῦ μα-κα-ρι-στοῦ Ἀρ-χι-ε-πι-σκό-που κυ-ροῦ Χρι-στο-δού-λου, νά τόν προ-κρί-νει εἰς δι-α-δο-χήν τοῦ ἀ-οι-δί-μου Μη-τρο-πο-λί-του Δρά-μας κυ-ροῦ Δι-ο-νυ-σίου τήν 6η Ὀ-κτω-βρίου 2005, τῆς χει-ρο-το-νίας του τε-λε-σθεί-σης στόν Μη-τρο-πο-λι-τικό Ἱ-ερό Ναό Ἀ-θη-νῶν τήν 9η Ὀ-κτω-βρίου.

Ἡ ἐν-θρό-νισή του -πρα-γμα-το-ποι-ήθηκε τήν 19η Νο-εμ-βρίου τοῦ ἰ-δίου ἔ-τους στόν ἱ-ερό Τόπο, στόν ὁ-ποῖο ὅ-λοι μας καί σή-μερα εὐ-ρι-σκό-μεθα. Τήν ἡ-μέρα ἐ-κείνη, με-ταξύ πολ-λῶν καί ση-μαν-τι-κῶν λό-γων, τούς ὁ-ποί-ους ὁ τότε νέος Μη-τρο-πο-λί-της Παῦ-λος ἀ-πηύ-θυνε πρός τό πλή-ρωμα τῆς κατά τήν Δράμα Ἐκ-κλη-σίας, εἶπε καί τά ἑ-ξῆς: «*…Ἐρ-χό-με-νος πρός ὑ-μᾶς, τέ-κνα ἐν Κυ-ρίῳ ἀ-γα-πητά καί πε-ρι-πό-θητα ἤ μᾶλ-λον στα-λείς ὑπό τῆς πνοῆς τοῦ Πα-να-γίου Πνεύ-μα-τος τοῦ συγ-κρο-τοῦν-τος τόν θε-σμόν τῆς Ἐκ-κλη-σίας, ἵ-στα-μαι ἐν τῷ μέσῳ ἡ-μῶν, οὐχί διά νά κη-ρύξω ἐ-μαυ-τόν, ἀλλά τό Εὐ-αγ-γέ-λιον καί τήν*

*Βα-σι-λείαν τοῦ Θεοῦ...»**[2]*.

Οἱ ἀνωτέρω λό-γοι εἶ-ναι ἐν-δει-κτι-κοί τοῦ ἐκ-κλη-σι-α-στι-κοῦ φρο-νή-μα-τος τοῦ Μη-τρο-πο-λί-του Παύ-λου, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐ-πί-γνωση τῆς πα-ρου-σίας καί τῆς δι-α-κο-νίας του στήν Ἐκ-κλη-σία. Γνώ-ριζε ὅτι εἶ-ναι, ὅ-πως ὁ κάθε Ἐ-πί-σκο-πος καί γε-νι-κῶς ὁ κάθε ἐρ-γά-της στό πνευ-μα-τικό γε-ώρ-γιον τοῦ Θεοῦ, «ἀ-πε-σταλ-μέ-νος». Ὁ Θεός τόν ἔ-στειλε διά τῆς Ἐκ-κλη-σίας καί μά-λι-στα μέ συγ-κε-κρι-μένο στόχο καί σκοπό: νά κη-ρύσ-σει Χρι-στόν, Ἐ-σταυ-ρω-μέ-νον καί Ἀνα-στάντα, καί νά δρᾶ πάν-τοτε πα-ρα-πεμ-πτικά πρός Ἐ-κεῖ-νον, τόν ἀ-πο-στέλ-λοντα τούς ἐ-κλε-κτούς Αὐ-τοῦ, μέ τούς λό-γους, τούς τρό-πους, τήν συ-να-να-στροφή του, κα-τα-θέ-τον-τας συγ-κε-κρι-μένη μαρ-τυ-ρία, αὐ-τήν τῆς ἀεί ἐρ-χο-μέ-νης, ἀλλά καί δι-αρ-κῶς πα-ρού-σης ἐν τῇ Ἐκ-κλη-σίᾳ, Βα-σι-λείας τοῦ Θεοῦ.

Ὁ μα-κα-ρι-στός Μη-τρο-πο-λί-της Παῦ-λος ἐ-ποί-μανε ἐπί δε-κα-ε-πτά σχε-δόν ἔτη τήν ἐν Δράμᾳ πα-ροι-κοῦσα Ἐκ-κλη-σία τοῦ Χρι-στοῦ, προ-σφέ-ρον-τας χά-ριν Αὐ-τῆς, ἀλλά καί τῆς κα-θό-λου Ἐκ-κλη-σίας κάθε χά-ρι-σμα τό ὁ-ποῖο τοῦ -δόθηκε ἀπό τόν Δω-ρε-ο-δότη Κύ-ριο καί γι᾽ αὐτό ἀ-ξι-ώ-θηκε νά ζή-σει με-γά-λες χα-ρές καί νά λά-βει οὐ-ρά-νιες εὐ-λο-γίες κατά τό δι-ά-στημα αὐτό, ὅ-πως τό κο-ρυ-φαῖο γιά τήν σύγ-χρονη ἱ-στο-ρία τῆς το-πι-κῆς Ἐκ-κλη-σίας γε-γο-νός, τῆς Ἁ-γι-ο-κα-τα-τά-ξεως, ἐν ἔ-τει 2008ῳ, τοῦ Ὁ-σίου καί Θε-ο-φό-ρου πα-τρός ἡ-μῶν Γε-ωρ-γίου τοῦ Καρ-σλί-δου, καθώς καί τήν ἀ-νέ-γερση καί τόν ἐγ-και-νι-α-σμό Ἱ-ε-ροῦ Ναοῦ πρός τι-μήν τοῦ προ-κα-τό-χου του, Ἱ-ε-ρο-μάρ-τυ-ρος Μη-τρο-πο-λί-του Σμύρ-νης Χρυ-σο-στό-μου, τοῦ ἀπό Δρά-μας, κατά τό ἔ-τος 2016.

Ἕ-τε-ροι ὁ-μι-λη-τές, ἀρ-μο-δι-ό-τε-ροι τοῦ ὁ-μι-λοῦν-τος, θά ἀ-να-φερ-θοῦν στό ἔργο τοῦ ἀ-οι-δί-μου Μη-τρο-πο-λί-του στήν εὐ-λο-γη-μένη αὐτή Ἐ-παρ-χία, δι-ότι ἔ-ζη-σαν ἀπό κοντά τήν εὐ-ερ-γε-τική πα-ρου-σία τοῦ μα-κα-ρίου Ἐ-πι-σκό-που στόν τόπο αὐτό. Τό βέ-βαιο εἶ-ναι ὅτι ὁ Μη-τρο-πο-λί-της Δρά-μας Παῦ-λος Ἀ-πο-στο-λί-δης δέν ὑ-πῆρξε μό-νο «θρό-νων δι-ά-δο-χος» τῶν ὅν-τως σπου-δαίων Προ-κα-τό-χων του Μη-τρο-πο-λι-τῶν, ἀλλά καί «τρό-πων μέ-το-χος» στόν βίο καί τά καλά τους ἔργα, ἐμ-πνε-ό-με-νος ἀπό τόν ἐν Ἁ-γί-οις ἔν-δοξο Ἱ-ε-ρο-μάρ-τυρα Χρυ-σό-στομο Κα-λα-φάτη, συγ-κρι-νό-με-νος μέ τόν λο-γι-ώ-τατο Βα-σί-λειο Κομ-βό-πουλο καί συ-νε-χί-ζοντας κα-θο-ρι-στικά τό ἔργο τοῦ ἀ-νε-ξι-κά-κου, ἐ-να-ρέ-του καί τα-πει-νοῦ Δι-ο-νυ-σίου Κυ-ράτ-σου, τοῦ καί ἀ-μέ-σου Προ-κα-τό-χου του.

Ὁ Μη-τρο-πο-λί-της Δρά-μας Παῦ-λος ὑ-πῆρξε τι-μι-ώ-τατο μέ-λος τῆς σε-πτῆς Ἱ-ε-ραρ-χίας τῆς Ἐκ-κλη-σίας τῆς Ἑλ-λά-δος καί πάν-τοτε μέ παρ-ρη-σία καί

θάρ-ρος ἐ-ξέ-φραζε τήν γνώμη του γιά τά ζη-τή-ματα πού ἀ-πα-σχο-λοῦν τήν Αὐ-το-κέ-φαλο Ἐκ-κλη-σία τῆς Ἑλ-λά-δος, ἀλλά καί εὐ-ρύ-τερα τήν Ὀρ-θό-δοξη Ἐκ-κλη-σία σέ ὅλο τόν κό-σμο. Σεβόταν ὑπερβαλλόντως τό Οἰ-κου-με-νικό Πα-τρι-αρ-χεῖο καί δέν πα-ρέ-λειπε νά ἐκ-φρά-ζει τήν εὐ-γνω-μο-σύνη του πρός τήν Με-γάλη Ἐκ-κλη-σία, γιά ὅσα προ-σέ-φερε καί προ-σφέ-ρει πρός τό εὐ-σε-βές Γέ-νος μας, το-νί-ζον-τας ἐν ταὐτῷ ὅτι *«ἡ ἐν Ἑλ-λάδι Αὐ-το-κέ-φα-λος Ἐκ-κλη-σία τι-μη-τι-κῶς καί ὀ-φει-λε-τι-κῶς λει-τουρ-γεῖ ὡς προ-μα-χών καί θώ-ραξ καί προ-φυ-λακή τοῦ παν-σέ-πτου Οἰ-κου-με-νι-κοῦ θρό-νου. Ἰ-σχυρά δέ Αὐ-το-κέ-φα-λος ἐν Ἑλ-λάδι Ἐκ-κλη-σία δύ-να-ται ν' ἀ-πο-τε-λέσῃ ἀ-να-τρε-πτι-κόν πα-ρά-γοντα καί τεῖ-χος ὀχυ-ρώ-τα-τον κατά τῶν ἐ-πι-βου-λευ-ο-μέ-νων αὐ-τήν»*[3].

Ἀ-γα-ποῦσε καί τήν Πα-τρίδα μέ γνή-σιο πα-τρι-ω-τι-σμό, δί-χως νά ἐκ-πί-πτει στήν φο-βερή αἵ-ρεση τοῦ ἐ-θνο-φυ-λε-τι-σμοῦ, ἡ ὁ-ποία τόσα δεινά προ-ξε-νεῖ στήν Ἐκ-κλη-σία καί τό Γέ-νος. Στα-θε-ρός στήν ἑλ-λη-νική συ-νεί-δηση γιά τήν γῆ τῆς Μα-κε-δο-νίας, τήν ὁ-ποία ἐ-ξύ-μνησε μέ δύ-ναμη καί μα-χη-τι-κό-τητα. Ἄρ-ρη-κτα συν-δε-δε-μέ-νος μέ τόν Πόντο, ἀ-λη-θι-νός ἐ-ρα-στής τῶν Ἁ-γίων του, τῶν ἱ-ε-ρῶν προ-σκυ-νη-μά-των καί σε-βα-σμά-των του, μά καί αὐ-τῶν τῶν ἀν-θρώ-πων του. Ἕλ-λη-νας πρα-γμα-τι-κός, δι-αρ-κῶς ἐμ-πνε-ό-με-νος ἀπό τήν Ἑλ-λη-νική Παι-δεία μέ τά οἰ-κου-με-νικά καί πα-ναν-θρώ-πινα μη-νύ-ματα.

Πρώ-τι-στα, ὅ-μως, ὁ ἀ-οί-δι-μος Μη-τρο-πο-λί-της Δρά-μας Παῦ-λος ἀ-γά-πησε τήν Ἐκ-κλη-σία τοῦ Χρι-στοῦ, στήν Ὁ-ποία πα-ρέ-μεινε ἀ-φο-σι-ω-μέ-νος ὅσο τί-ποτε ἄλλο. Καί τοῦτο γι-ατί γνώ-ριζε ὅτι στήν Ἐκ-κλη-σία φα-νε-ρώ-νε-ται ὁ Ἀ-να-στάς Χρι-στός, τόν Ὁ-ποῖον ἔ-χει τόση ἀ-νάγκη ὁ κό-σμος. Καί ἡ τε-λευ-ταία ὁ-μι-λία του, τό τε-λευ-ταῖο του κή-ρυ-γμα, πού ἔ-γινε μό-λις πρό τριῶν ἡ-με-ρῶν, τό πε-ρα-σμένο Σάβ-βατο, ἐπί τῇ ἱ-ερᾷ Μνήμῃ τῶν Ἁ-γίων ἐν Να-ούσῃ Νε-ο-μαρ-τύ-ρων, ἐ-νώ-πιον Ὑ-μῶν, Μα-κα-ρι-ώ-τατε Πά-τερ καί Δέ-σποτα, ὑ-πῆρξε ἕ-νας ὕ-μνος πρός τόν Ἀ-να-στάντα Κύ-ριο καί τούς αὐ-τό-πτες μάρ-τυ-ρες τῆς πα-ρου-σίας Του, μία ἀ-λη-θινή Ὁ-μο-λο-γία Πί-στεως:

«Ὁ Κύ-ριός μου καί ὁ Θεός μου, δόξα σοι!», ἀ-να-φώ-νησε ὁ μα-κά-ριος Μη-τρο-πο-λί-της καί συ-νέ-χισε: *«...Ἡ ἀνά-σταση τοῦ Χρι-στοῦ εἶ-ναι τό θε-μέ-λιο τῆς πί-στεώς μας... Ἡ ζωή τοῦ χρι-στι-α-νοῦ εἶ-ναι ὑ-πέ-ροχη. Τό βλέ-πουμε στά ὁ-λό-φωτα πρό-σωπα τῶν ἁ-γίων τῆς πί-στεώς μας. Ὁ χρι-στι-α-νός, σύμ-φωνα μέ τούς λό-γους τοῦ Χρι-στοῦ, ἀπό ἐδῶ ἔ-χει γεύση τῆς αἰ-ω-νίου ζωῆς· «ὁ τόν λό-γον μου ἀκούων καί πι-στεύων τῷ πέμ-ψαντί με ἔ-χει ζωήν αἰ-ώ-νιον». Δέν εἶπε ὅτι θά ἔ-χει στό μέλ-λον, ἀλλά ὅτι ἤδη ἔ-χει ζωή αἰ-ώ-νια. Οἱ ἀπό-στο-λοι καί οἱ ἅ-γιοι αἰ-σθά-νον-ταν ἔν-τονα μέσα τους τήν πνευ-μα-τική ἀ-νά-σταση καί τήν αἰ-ώ-νια ζωή, ὥ-στε πε-ρι-φρο-νοῦ-σαν τόν σω-μα-τικό θά-νατο. Αὐτή εἶ-ναι ἡ ἀ-πο-στολή τῆς Ἐκ-κλη-σίας, νά ἐ-νώ-σει ὅ-λους τούς πι-στούς μέ τό πρό-σωπο τοῦ*

Θε-αν-θρώ-που Χρι-στοῦ. Ὅλα τά ἄλλα εἶ-ναι δευ-τε-ρεύ-οντα».

Αὐτά τά τε-λευ-ταῖα λό-για τοῦ μα-κα-ρι-στοῦ Ἰ-ε-ράρ-χου, ὁ «ἐ-πί-λο-γος» τῆς πο-ρείας του τό ἔ-τος 2022, εὐ-ρί-σκον-ται σέ ἄ-μεση σχέση μέ τόν «πρό-λογο» τοῦ Ἐν-θρο-νι-στη-ρίου πρός ὑ-μᾶς λό-γου του, πα-τέ-ρες καί ἀ-δελ-φοί Δρα-μι-νοί, τό ἔ-τος 2005: *«…Πά-σχα Κυ-ρίου εὐ-αγ-γε-λί-ζο-μαι ὑ-μῖν, ἀ-γα-πητά τέ-κνα, μέ τήν ποι-μαν-το-ρι-κήν ρά-βδον, δᾳ-δα τῆς Ὀρ-θο-δο-ξίας. Ἀ-μήν.».* Καί ὁ λό-γος του ὄν-τως ἐγέ-νετο βέ-βαιος!

Μα-κα-ρι-ώ-τατε,

Ἐ-πι-τρέ-ψατέ μου νά κα-τα-κλείσω τόν λόγο, πα-ρα-φρά-ζον-τας τόν στίχο ἑ-νός ἀπό τά πολλά ποι-ή-ματα στήν πον-τι-ακή δι-ά-λε-κτο, τά ὁ-ποῖα ἀ-γά-πησε καί τρα-γού-δησε ὁ προ-κεί-με-νος μα-κα-ρι-στός Ἀρ-χι-ε-ρεύς. Εἶ-ναι τό ποί-ημα « **Πόντος! Ἐν’ ἄστρον φωτεινόν» τοῦ Γε-ωρ-γίου Σα-ρα-κε-νίδη,** τό ὁ-ποῖο ἀ-να-φέ-ρε-ται στόν Πόντο καί τα-πεινά θε-ωρῶ ὅτι ἀρ-μό-ζει θαυ-μα-στά μέ τήν συ-νεί-δηση τῆς Ἐκ-κλη-σίας γιά τόν μα-κα-ρι-στό Ἰ-ε-ράρχη:

«Παῦ-λος ὁ Μη-τρο-πο-λί-της Δρά-μας!

Ἐν’ ἄ-στρον φω-τει-νόν ὀψέ, ὁ-σή-με-ρον καί πάντα.»

Καλή Ἀ-νά-σταση, ἀ-οί-διμε Μη-τρο-πο-λῖτα Δρά-μας κυρέ Παῦλε! Νά ἔ-χουμε τήν ἀ-γία εὐχή Σου! Ἀ-λη-θῶς Ἀνέ-στη ὁ Κύ-ριος!

[1] Ἰω. Χρυσοστόμου, Λόγος εἰς τήν τριήμερον Ἀνάστασιν.

[2] Περιοδικόν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ἔτος ΠΒ΄, τχ. 11, Δεκέμβριος 2005 σελ. 903.

[3] Περιοδικόν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὅ.π., σελ. 906.